

MARVEL

ROMÁN Z MARVELOVSKÉHO VESMÍRU

DEADPOOL

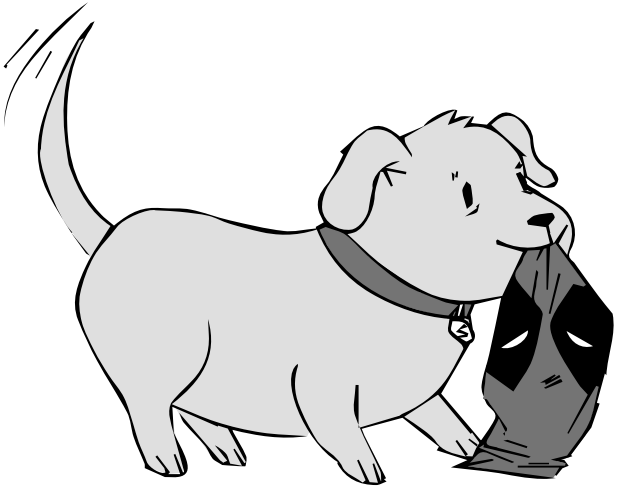
PACKY, PACKY, PACIČKY

STEFAN PETRUCHA

MARVEL

ROMÁN Z MARVELOVSKÉHO VESMÍRU

DEADPOOL
PACKY, PACKY,
PACÍČKY

ROMÁN Z MARVELOVSKÉHO VESMÍRU

DEADPOOL
PACKY, PACKY,
PACÍČKY

STEFAN PETRUCHA

CREW

MARVEL

Editor: Stuart Moore
Original Design: Amanda Scurti
VP Production & Special Projects: Jeff Youngquist
Associate Editor, Special Projects: Caitlin O'Connell
VP, Licensed Publishing: Sven Larsen
SVP Print, Sales & Marketing: David Gabriel
Editor in Chief: C.B. Cebulski

Toto dílo je smyšlené. Veškeré odkazy na historické události, skutečné lidi nebo skutečná místa jsou použity v kontextu fikce. Ostatní jména, postavy, místa a události jsou produktem autorovy představivosti a jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať už žijícími nebo zemřelými, je čistě náhodná.

© 2021 MARVEL

Deadpoola vytvořili Fabian Nicieza a Rob Liefeld

ISBN 978-80-7679-210-4

Věnováno Deadpoolovi v každém z nás.

Protože kdyby ne, mohl by se naštvat.

KNIHA PRVNÍ

**KOLIK
ZA TOHO
PEJSKA
VE VÝLOZE?**

JEDNA

TAKŽE já si teď tak padám z mrakodrapu a... moment.

KDE JSOU DO P#\$%@€ OBRÁZKY?

To se teď musím trápit ještě s tímhle? Co to vlastně je, to je jako nějaký extra dlouhý popisek? Ale no tak! Komiksy mají přece být totálně bezprostřední, akční, jako telka nebo... jako telka! Co běží, to běží, s tím se smíř. Obrázek vydá za tisíc *sov*. Třeba když řeknu červená, tak to není tak dobrý, jako když červenou *vidíš*, ne? Ale abysme si rozuměli, mě na řečičky užije — neřikají mi Užvaněnej žoldák jen pro srandu králíčkům —, ale vocaď pocad'. Jak řekl William Burroughs: „Jazyk je virus z vesmíru.“

No jasně, byl závislej na morfiu a nic takovýho jako nahej oběd neexistuje, ale já vám stejně nevím. Je mi jasný, že někteří už máte chytrácký průpovídky, jako když jsou obrázky tak super, co minulost postavy? Co zasazení příběhu? Jak to chceš dělat v komiksu? Dobře, možná je občas potřeba nějaká ta kratší věta, ale autor, co aspoň trochu ví, co dělá, to umí zpracovat do dialogu, třeba takhle:

TADY
DEADPOOL, PSYCHICKY
LABILNÍ ŽOLDÁK OBDAŘENEJ
PRDLOU SCHOPNOSTÍ REGENERACE
A TĚLEM PLNÝM RAKOVINNEJCH BUNĚK,
VÝSLEDEK ZBRANĚ X, VŠEMA MILOVANÝHO
TAJNÝHO VÝZKUMNÝHO PROGRAMU –
PRÁCE STEJNEJCH DOBRÁKŮ,
CO PRO VÁS VYROBILI
WOLVERINA!

CO ŽE MYSLÍM TÍM
„PSYCHICKY LABILNÍ“?
TAKHLE, KDYŽ JSEM ŘEKL
SVOJÍ PSYCHIATRIČCE, ŽE SLYŠÍM
HLASY V HLAVĚ, ODPOVĚĎELA:
„ŽÁDNOU PSYCHIATRIČKU
NEMÁŠ!“

A taky není potřeba nijak složitě vysvětlovat, co se kde zrovna děje. Když před sebou vidíš obrázek přes celou stránku a na něm nakreslenej bankovní trezor, tak asi nepředpokládáš, že se to bude odehrávat v samošce, ne?

Tak co teda s touhle slovní omáčkou?

Momentíček. Už to chápu. Knížka. Je to knížka. To se fakt jako ještě dělají? Krucipéro.

Tak jo, to nějak dám. Jen jsem malinko rozhozenej. Jak jsem říkal, mluvení, to je moje.

Já vím, že jo.

Mimochodem, seznam se s mým vnitřním dialogem. Kdyby tohle byl komiks, v bublině by byl vyznačeney speciálním žlutým popiskem. Tady to zatím vypadá, že se budeme muset spokojit s vytučněním.

Mně to nevadí.

Pojďme to už rozjet.

Aha, a vnitřní hlas číslo dvě to schytal kurzívou. Perfektní. Teď ale oba sklaponěte a nechte mě už konečně pokračovat.

Ocel a sklo elegantního manhattanskýho mrakodrapu se mi slívají dohromady před očima, zatímco si to šinu dolů před jeho stylovým průčelím. Poněvadž nepatřím k těm, co lítaj nebo se houpou sem a tam jako Spider-Man, tak se momentálně... řítím dolů. Mrskám sebou jako ryba vyhozená z vody. Přesněji řečeno jako ryba vyhozená z vody vyhozená z okna. Hledám v tý velký mazanici cokoli, čeho bych se chytil, nebo tím aspoň zpomalil pád, ale smolík. Žádný stožáry, římsy, chrličče — jenom čistej polet, člověk se ani pořádně nerozkouká a hned skončí na dlažbě.

Vypadá to zle, ale já už mám něco napadáno. Padal jsem z baráků, padal jsem do důlních šachet, doupat zločinu,

mateřskejch lodí emzáků, ženskejm do ložnic — prostě kam si vzpomeneš. Padal jsem na hubu, na dno, na kolena, v nemilost — ale nikdy, nikdy jsem nepadl smrtce na kosu. Padal jsem taky na jiný lidi, kteří jí pak padli na kosu, ale k tomu je většinou potřeba mít lepší mušku.

Všecko to má ale jeden malilinkatej háček. Nepadám sám. Držím to nejroztomilejší štěňátko dalmatina, jaký si dovedeš představit. Před chvilkou jsem ho čapl v luxusním střešním apartmá támhle daleko nahoře. Věci ale nedopadly úplně, jak jsem plánoval, a povím ti, že takhle pořádně se po venku ještě neprolítal.

Hezky jsi to řekl.

No jo, seš bedna.

Podle zlatý známky na obojku s diamantama se jmenuje Kip. Ale tímhle tempem ho gravitace po setkání s betonem stejně přejmenuje na Flíčka. Za jinejch okolností, třeba kdyby sežral hromadu skautíků a chystal se vrátit pro nášup, by mě to netrápilo. Ne že by mě zabíjení nebavilo, ale tadyhle Kip neudělal nic, aby si zasloužil umřít předčasně.

Takže ty toho prcka máš rád?

To určitě ne! Je roztomilej, ale roztomilost je výsada slabších jedinců. Já jsem tvrdák se zoceleným srdcem a držím si tyhle teploučky chlupáče od těla. Takže žádný sbližování člověka se psem. Ale... přál bych ti ho vidět, je tak sladkej, když se mu v tom větru zdvíhají rozechvělý víčka!

Ehm. Tak jako tak teď přemejšlím — čistě jenom z principu, ať si rozumíme — jak ho udržet naživu. Minulej tejdén jsem viděl na internetu video, ve kterým jedno štěňátko přežilo pád z devatenáctýho patra.

Seš si jistej, žes nehalucinoval?

Možná, ale znělo to docela dobře. Zvlášť ta část o terminální rychlosti, o tom, jak vzhůru směřující vektor odporu vzduchu odpovídá tahu gravitace, bla bla bla. Drobnej saveček jako Kip každopádně dosáhne terminální rychlosti dřív než takovej velkej chlap jako já.

Takže to znamená... že když se ho budu držet, tak mě to zpomalí, že jo?

Ne.

Vzhledem k tomu, že zatím ještě nabírám rychlost, musím ti dát za pravdu. Kip se musí smířit s *mojí* terminální rychlostí. A to nemůžu dopustit, tak se mu zadívám do těch jeho velikejch tmavejch vyplašenejch kukadel.

„Bude nejlepší se rozdělit, kamarádíčku!“ Vyhodím ho nad sebe. „Jenom leť, Kipe! Lítej jako pták, jak pták bouřlivák!“

Tak a když už je teď sám, určitě bude v pohodě, přesně jako ten pes na videu. Nebo to byla kočka? Teď se mi zdá, že to asi byla kočka. A hrála na klavír. Pes, kočka, andulka... není to jedno?

Poslušně se dál řídím fyzikálníma zákonama. Dešťový mraky se mi točí nad hlavou jako smetana ve šlehači. Mňam. Šlehačka. Chvilí si říkám, že bych si po přistání mohl zajít na gáblík, ale v tahu vzduchu zespoda je cítit nezaměnitelnej smrad tohohle města, takže mě přejde chuť. Zem už je určitě dost blízko. Možná bych se měl podívat dolů, abych aspoň odhadl vzdálenost k chodníku, nebo se třeba zkusil zpomalit odrazem od zdi nebo něco.

Ale už je pozdě.

Je to na beton.

PLESK!

O tom hojení už jsem mluvil, že jo? Víš, jako když třeba Wolverina, toho nerudného týpka z X-Menů, někdo střelí nebo řízne, jak se mu to samo zahojí? Tak já to mám taky tak, jenom... víc. Pokud mě celýho nestrčej do bazénu s kyselinou nebo nerozmetaj na molekuly, všechno mi doroste. Jasně, chápu tě, většina superhrdinů obžívá z mrtvejš tak často, že by jim ze záhrobí měli zřídit kyvadlovku, ale oni maj aspoň *možnost* zaklepat bačkorama. Když se některej nebo některá z nich vrátí, je k tomu potřeba spousta komplikovaného vysvětlování — nebo, spíš většinou, reboot univerza.

Jsem teda prakticky nesmrtelnej. Ať to schytám sebe-hůř, všechno nakonec doroste, i s tou rakovinou. Už jsem říkal, že mám rakovinu? Kvůli tomu jsem se vlastně zapsal do experimentu Zbraň X. Mimochodem, aby to náhodou nezapadlo, projekt Zbraň X vedla kanadská vláda. Říkal jsem si, že by mě to mohlo vyléčit. Ale místo toho zázračnou regeneraci získaly taky moje rakovinný buňky, takže jsem si z toho odnesl tělo plný lézí a hlavu plnou snů.

Nebo říkali *přeludů*?

Každopádně, když se ztratí nějaká ta noha nebo ruka? Dej tomu pár hodin a zase skáču přes kaluže. Rozdrcená lebka? Tak den nebo dva. Jasně, mozek je určitě jeden z těch důležitějších orgánů, takže se občas probudím trochu zmatenější než obvykle, třeba mluvím francouzsky, myslím si, že tancuju s ruským baletem a tak různě. Ale o co mi jde — i přes to, co se říká o smrti a daních — já prostě neumřu a daně neplatím.

Asi to nezní tak strašně, dokud to ale nejsou *tvoje* kosti, co se láme, a *tvoje* vnitřnosti, co se z tebe sype jako zbytky z popelnice za italským bistro. Problém je v tom, že vždycky

cítím každou ránu. Mohl bych vyprávět donekonečna o pulzující, bodající agónii, která se v týhle chvíli šíří každým neuronem v mém těle, ale šetřím si to na svou další knížku, *Tomuhle ty říkáš bolest?* Teď ale celou záležitost uzavřu citátem Ronalda Reagana, který krátce po tom, co chytil kulku, údajně poznamenal: „Au! Au! Au!“

Pochopitelně to je lepší než alternativa, tedy smrt. Vem si třeba ty dva týpky, na kterých jsem přistál. Ještě je ani neznáš a oni přitom už neexistují. Většina lidí si myslí, že jsem bezcitnej (a nechutnej, smradlavej atd.), ale toho prodavače párků je mi fakt líto. Toho burzovního makléře třeba ale tolik nelituju, ačkoli mě dost zaujaly jeho švýcarské hodinky. Pořád fungují, dokonce i po mém přistání. Hele, on už je nepoužívá a mně zbývá akorát tolik funkčních prstů, abych si je...

BUCH!

Kip přistane do měkkýho, doprostřed mýho rozlámanýho hrudníku, a zní to, jako by se odrazil od mokrého prdícího polštářku. Úplně ho to polekalo, tváří se, jako by si říkal: „Co to bylo?“ Jinak mu ale očividně nic není. Pak ten prdousek zahafá a peláší pryč. Pro něj dobrý. Pro mě špatný.

Ten podvraták je totiž hlavní důvod, proč tady vůbec jsem. Teď musím v agónii čekat, dokud se mi nezahojí pastelky, a pak najdu pejska.

Není to nějaká písnička? Zahojím pastelky a najdu pejska?

Vůbec. Je to Dejte mi pastelku, nakreslím pejska.

Mimochodem, celá tahle scéna, to je perfektní příklad toho, jakou výhodu mají komiksy oproti próze. S obrázkama by to bylo mnohem lehčí. Dva svislý panely a pár naznače-

nejch pohybů, možná jenom rychlý okýnko s reakcí pana párkaře a burzovního makléře, jak se diví, kde se najednou vzal ten stín, a je vymalováno. Nanejvýš půl stránky. A ta šlupka, když dopadnu? Ta by měla mnohem větší grády.

Copak si jenom počnou všichni tihle hlupácci s těma svýma vyčteninama v našem novém, post-literárním světě? Muhehe!

Mezitím na chodníku...

Ale jo furt, dyť já vím. Laskavě na mě netlač.

Než stihnu vykřiknout: „Tady jsem, strýčku Fido!“ snese se ke mně vzácná návštěva shůry. Ze střešního apartmá, ne z nebe. Ježišmarjá, odkud asi. Návštěvník přistane přede mnou, a přitom nezaduní ani nepleskne o zem, ale snese se s konejšivě jemným předením trysek robotického obleku. No aha, on je to ten bláznivej hlídač, co mě vyhodil z toho střešního bytu! Vůbec ho nenapadlo, že ještě po cestě stihnu chňapnout Kipa. Přál bych ti vidět jeho výraz.

Nevím, jestli je tenhle týpek opravdu velkej a zlej, nebo jestli je to jenom tím nabušeným oblekem, co má na sobě, ale fakt ví, jak nastoupit na scénu. Trysky na jeho nohách zasyčej na chodníku a při tom odfouknou ještě horký párky do ulice. Kazí to jenom ten zvuk, co dělá, když se hejbe. *Vrt-vrt*. Totální vykrádačka Stark Industries. Takovejhle oblek si nemůžeš jen tak objednat na Amazonu, takže tuším, že má na sobě imitaci z čínského černého trhu, kterou mu šéf pořídil na eBayi. Podělanej internet. To už jako dneska nikdo nepoužívá automatický zbraně?

Iron Jeliman se *přivrtne* blíž ke mně. A ten jeho oblek umí takovou tu věc, jak se mu na předloktí objeví raketomet. Jak něco takovýho může fungovat, to je pro mě záhada.

Ledaže by to bylo vyrobený třeba z vibrania, který dokáže pohlcovat vibrace. Jinak by mu zpětnej ráz z tý věčičky snad musel odpálit celou paži na opačnou stranu.

Ale zatím nestřílí. Přilba cvakne, stáhne se dozadu a odkryje nehezkej zjizvenej ksicht chlápka, co měl nejednou zlámanej nos. Dá se mu to vyčíst z těch jeho přísnějch očí — tenhle týpek je zocelenej ulicí a je ve svým živlu. Není to žádnej zelenáč, co by si potreboval něco dokazovat. Nejspíš má taky nějaký zkušenosti z boje, za který si vysloužil tuhle pozici hlídače bytů. Skoro ho respektuju.

Dokud neotevře pusou.

„Nevím, jak se ti povedlo přežít pád, ale je mi to jedno. Dej mi toho psa, nebo tě zdecimuju!“

Zasměju se. „Jakože mě zničíš z jedné desetiny?“

Natočí hlavu trochu na stranu, jako by nevěřil vlastním uším. „Cos to řekl?“

„Plecháčku, zdecimovat znamená zničit desetinu něčeho. Nevěříš? V tom obleku máš určitě internet. Vygoogli si to. Já počkám.“

„Zasranej gramatickej nácek.“ Zvedne předloktí, na kterým má tuším krátkej 37mm kanón. „Chci tím říct, že tě rozstřílím, už chápeš?“

„Jasně. Ale ono tady nejde ani tak o gramatiku, jako spíš o sémantiku, protože...“

Dloubne mě hlavní kanónu a mě to vzhledem k mýmu současnému stavu bolí. „Kde je to psisko?“

Když si všimne, že ležím uprostřed hromady pajšlu, kterej logicky nemůže patřit celej jenom mně, úplně ho to rozesmutní.

„Tys... nepřistáls na něm, že ne?“

Vůbec jsem netušil, že je možný *cítit* vlastní slinivku, to by ale tenhle dobrák nesměl přizvedávat kanónem můj trup, aby se koukl pode mě.

„Ááá! Studí! Moc studí! Tam dole není! Utekl! On utekl!“

Hlídač s úlevou *vrtne* hlavou nahoru a zmáčkne čudlík na předloktí. Z jeho obleku se ozve robotickéj sexy ženskéj hlas, se kterým bych si to zfleku rozdal, a ohlásí: „Psí píšťalka aktivována.“

Části mýho krku, který s ním obvykle pohybují, jsou na maděru, takže pořád vidím jenom před sebe, ale někde na betonu za mnou už je slyšet škrabkání štěněcích drápků.

Vrt-man se samolibě usměje, jako kdyby celou dobu věděl, že všechno dobře dopadne.

„Kipe, ty obludo! Tady seš! Pojď ke mně, ty všívej darebáku!“

Mluví na něho obhrouble, ale v jeho hlase je vřelost, takže poznám, že mu na tom chlupáčovi záleží. Až mě z toho píchne u srdíčka. Možná je to zase jenom tou slinivkou, ale někde uvnitř si přeju halucinovat scény chlapce a jeho psa, se mnou v roli toho chlapečka — se vším všudy, s klackem, balónem a učením čůrání venku. Ale není na to vhodná doba.

Bodyguard to nebude chtít slyšet, ale já mu musím něco říct.

„Kámo?“

„Drž hubu.“ Škrabkání štěněcích drápků je hlasitější. „Tady, pojď za mnou, ty kluku!“

„Jak se jmenuješ, kamaráde? Podívej se sem dolů na mě. Dyt jsem už skoro mrtvola. Aspoň to mi snad říct může.“

Protočí oči, ale je naměkko z toho, že našel psa, takže se poddá. „Bernardo.“

Za mnou už se ozývá rozkošný štěněcí dech a plácání štěněcího jazyka po štěněcích stranách štěněcího čumáku.

„Bernardo, *mi amigo, por favor*, dobře mě poslouvej. Já vím, že Kip je roztomilej, vím, že ti platěj za to, abys ho hlídal, ale věř mi, tohohle psa bys *neměl* zvedat.“

Než stihnu cokoli vysvětlit, naskytne se mi pohled na psí kulky a zadek. Kip mi přeletí nad obličejem a přistane v Bernardových připravených pažích z kovové slitiny.

„Tady seš, ty rošťáku!“

„Jasně, on *vypadá* jako štěně, ale musíš mi věřit, ve skutečnosti to je...“

Pes mu olízne tvář. Bernardo se zasměje, nejspíš se mu vybaví nějaká hezká vzpomínka na nějakej den v dětství, kterej se vlastně nikdy nestal.

„Hele, hele, no tak dost, stačí!“ Dalmatinek ho pak začne olizovat už trochu moc. „Ne, ale už dost. Kipe, fuj!“

„Sundej ho, Bernie. Věř mi.“

„Tebe sundám!“

Kipův jazyk kmitá čím dál rychleji. Jeho suchej, hrubej povrch je najednou drsnější. Nebolí to ale tak moc, aby se takovej drsoň jako Bernie zarazil, z jeho znepokojenejch očí je však poznat, že mu něco neštymuje. Ale než aby si to přiznal, raději si vylije svůj vztek na mně.

„A co seš vůbec zač? Jakej magor se vloupá do baráku přes bezpečnostní systém za miliony, jenom aby šlohl děcku...“

V tý chvíli ten roztomilej jazýček odloupne první kousek Bernardovy kůže, pod kterou vykouknou šlachy a svaly. Překvapenej — kdo by nebyl, že — Bernardo začne křičet. Instinkt mu napovídá, že by si měl sáhnout na ránu, aby se

ujistil, že to není zas tak zlý, ale to nemůže, protože obouruč drží Kipa. Kipečka, ktorej zrovna žvejká krvavej kus tváře, jako by to byla gumová pískací kost.

Bolest a šok udělaj svý a Bernardo úplně otočí. Rozzlobeně Kipa zvedne jako kopačák a vši supersilou obleku s ním mrskne co nejrychleji a nejdál to jde. Ale ta chlupatá kulička štěstí dopadne na chodník až moc dobře. Kip se kutálí, míhá se černá, bílá, černá, bílá, jako v tý hádance s jeptiškou a schodama, a tak dál až do půlky bloku. A zároveň u toho roste — a roste a roste, až jeho tělo velikostí přeroste setrvačnost a zastaví se.

A pak se jeho tělo... jak jenom tohle popsat? Jako by rozbalí, jako když třeba rostlina roztáhne listy nebo pták křídla, ale úplně nejpřesněji asi jako zmutovaná příšera, která pořád roste, mění barvu a tvar a během několika sekund se vytáhne do, ehm, těžko říct. Nemám zrovna po ruce pravitko, takže bajvočko třeba... do vejšky dvanácti metrů?

Jo, to sedí. Plus mínus dvanáct metrů.

A pak tohle bývalý štěňátko zařve a jeho hlas zahřmí jako něco, co hřmí. Třeba jako hrom. Jasně, hrom, ale o hodně hromovější. Jako hrom a blesky. Jasně, jako hrom a blesky a burácení. „Jsem GOOM! Věc z planety X!“

Bernardo, lehčí o dvě deka líček, vytřeští oči hrůzou. Jsem zklamanej. Myslel jsem, že je to ostřílenej, ulicí zocelenej krutor, ale sotva přijde o trochu masa, hned je marnej jako nějaká kancelářská krysa, co nikdy předtím neviděla obří stvůru. Dělá ze sebe snadnou kořist, protože vejrá, když má utíkat.

No a co já? Moje tělo je sice rozlámáný, ale srdcem a duší uhnížděnýma v bordó kaluži mejch pozůstatků na něj zaječím: „Hej, Bernardo! Narde, starej parde!“

„Co? CO JE?“

„Já jsem ti to říkal.“

DVĚ

MOJE zázračný hojení celou tu dobu dělá, co umí — támhle zacelí rupturu, tudle mi obnoví ztracenej kousek orgánu a támhle vrátí gluteus zpátky do maximumu. Ještě nemůžu chodit, ale starý dobrý sternokleidomastoidový svaly (jo, vím, jak se jmenujou, a co má bejt?) v mém krku už jsou zahojený, takže zvrátím hlavu dozadu, abych omrkl tuhletu příšeru, co si říká Goom.

Mujtytondo, to je macek!

Ne, ale fakt. Šest pater, když počítáš přízemí. Kůži má flekatou, tlustou a na pohled jako šutrák. Má takový podsaditý tělo, na něm dýňově oranžovou hlavu a ty nejkrásnější zelený očka, jaký si dokážeš představit. Nevinný štěňátko, který ještě pamatuju coby Kípa, už neexistuje. Místo něho...

„Goom žije!“

Zatímco z tý svý vytlemený mordy přímo nade mnou vypouští tohle další bystrý zjištění, všimnu si, že nemá žádný horní zuby. Ideální pacoš pro zubaře, kdyby ale nebylo těch dvou spodních stoliček, se kterejma by mohl klidně sežvekat autobus jako malinu. Už se mu chystám udělit osm z deseti bodů za příšerí image, když si všimnu těch nedomrlejš křídel, co mu povlávají pod kamenitým podpažím. Vypadají jako upíří plášť ze zlevněnky, velikost 12XL, nabarvenej na oranžovo, aby mu šel k pleti.

Měl bych k těm nepovedenejm křídům ještě něco říct? Nikdy moc nevím, co mám v těchhle situacích dělat.

Můj kamarád bodyguard Bernardo s tvářičkou jak růžičkou konečně vstřebá a vyhodnotí všechny vjemy. Vidět pes? Pes pryč. Příšera tady. Pryč, rychle pryč! Bernie už je mimo můj dohled, ale slyším samý *vrt vrt vrt* a mám podezření, že minimálně jedno z nich je ukáknutí do high-tech trenclí.

No a já? Ani se nenaděju a všude kolem je stín, jako by na mě padal barák (jo, tohle už jsem taky zažil, jestli tě to zajímá). Ale barák to není — je to pracka mýho gámoše Gooma a natahuje se někam za mě. Otočím teď už funkčním krčným svalstvem hlavu, zrovna když do své čtyřprsté pracky chňapne Bernarda jako King Kong.

Bernardo se bystře chytí opičí tématiky a procítěně se vžije do role unášené dívky v podání Fay Wrayové: „Íííííí!“

„Goom hladoví!“

Je těžký nemít rád stvůru, která ti takhle jasně řekne, o co jí jde. Ne že by jeho konzumační záměr nešlo poznat podle toho, jak mlaská a strká si Běčko čím dál blíž k otevřené tlamě. Goomovi asi ty tvářičky sladoučké jako med šmakovaly.

Běčko je dobrej kluk v tísní, možná dokonce až lahodně dobrej, takže mu chci pomoci. Samozřejmě ne hrubou silou, protože se nemůžu hejbat, ale něčím ještě mocnějším: informací.

„Bernardo? Hej, Bernardo!“

Jak se tak snaží vykrotit, zavolá na mě. „Co?“

Zamávám funkčníma prstama. „Ahoj.“

Zadívá se na mě a u toho sebou šije dál. „Nehrabe ti?“

„Bernardo! Bernardo!“

„CO JE?“

„Jo.“

Čtveřice prstů ho sevře silněji. A ruka ho strká čím dál blíž hlavě. „Goom tě pozře!“

Snažím se mu napovědět předstíraným šepotem, jako herec na Broadwayi, ale moc mi to nejde. „Řek bych, že tě chce sežrat.“

„Pro Kristovy rány... nech mě aspoň v klidu chcípnout!“

Normálně bych zavtipkoval, že nebude chcíplej, ale skříplej mezi zubama, ale na to by Goom musel mít řezáky a špičáky. Takže je pravděpodobnější, že Běčko spíš rozdrťí a rozmašuje.

„Jasně, jestli chceš, ale... Bernardo?“

„Co? Co zas?“

Moje ústní svaly jsou jak nový, takže se usměju. „Támhle ti z předloktí čouhá kanón, nebo seš jenom rád, že mě vidíš?“

Nejdřív je trochu nakrklej, ale potom se mu nečekaně rozsvítí. „Aha. A jo vlastně.“

A než by pes vrtl ocasem, vypálí z toho děla. A hádej co? Bernardo na sobě nakonec přece jenom má nějakou lacinou kopírku Iron Manova obleku bez vibrania a fyzika *je* mocná čarodějka. Raketka vyletí jedním směrem, obrněná paže sebou škubne na druhou stranu a oblek přitom pohltí jenom malinko zpětnýho rázu. Nemá tu ruku úplně utrženou, ale neřek bych, že Běčko bude v dohledný době schopnej rozdávat autogramy.

„Argh!“

Dobrý *argh* mi fakt dokáže udělat radost. Co tobě?

Raketa za sebou nechá tak nadýchanou stopu, že by se podle ní mohly kreslit obláčky na obálku knížky pro děcka.

Nebo chemtrails.

Raketa zasáhne masitou hrud' přišery a Goom udělá boom! Po celé ulici se rozletí monstrózní sajrajt. Ruka a paže, co drží Bernarda, švihne vzduchem, ale naprázdno, páč spojení se zbytkem Goomova těla už je most přes minulost. Než ty čtyři obří paznehty dopadnou na dlažbu, Běčko je mimo dosah.

Goom je venku ze hry, ale myslíš, že mně někdo třeba alespoň poděkuje? Vůbec. Bernie krouží vzduchem jak pomínutej, drží se za ruku a huláká, že to má určitě zlomený.

A že by se třeba zeptal, jak se cítím já?

Ne, ani náhodou. To je pořád samý „Jau! Jau! Jau!“

A když už o tom mluvíme, začínám cítit svou ruku a je to vcelku příjemný.

Když konečně dolítá a promluví, vůbec se mě to netýká. „Prokrindapána. Jak tohle vysvětlím? Šéfův kluk toho psa miloval.“

Poněvadž se mi už vrátila schopnost vrtět horní půlkou těla, přizvednu se na lokti a zadívám se na něho s povytaženým obočím. To on ale nevidí, protože mám na sobě masku.

To ale víš, ne? To fakt musím říkat, že nosím masku? Hustej, přiléhavej červenočernejš oblek? Má tahleta věc vůbec obálku?

„Jo, šéfův kluk, jasně. Šéfův kluk. Jako kdyby to byl skutečnej problém. Proč to nepřiznáš, tvrďáku? Tys toho chlupatýho vořecha měl taky rád, nebo alespoň do tý doby, než se tě pokusil sežrat. Ale když z něj vyrostla taková obří obluda, copak to neznamená, že se ta láska násobí? Přiznej si to, trápí tě, žes musel Černobílyho tesáka utratit.“

Bernie se celej rozhozeněj vznáší asi tři metry v luftu nade mnou. Mlčí, páč asi neví jistě, jestli by měl něco říct,

nebo náš vztah už přerostl do té roviny, kde slova nestačí. Ale než se mě zase stihne zeptat, jestli mi nehráblo, uvědomí si, že mám pravdu, a to nejen v jedné věci.

V Goomově případě se ta láska fakt násobí. Mnohem víc, než by se dalo čekat.

Z Goomových pozůstatků měla zůstat hromada rozteklyho lovecraftovského blivajzu. Místo toho se všechno najednou nějak třepe. Čvachtá to, mlaská to a tuhle se vytvoří nová tkáň, kusy těla se zacelují jako díry v zápletce a všechno je jako nový.

„Goom žije!“

Hajzl. Má taky schopnost regenerace, hojí se jako já — jenom o HODNĚ rychleji. Jsem v šoku. Jsem vzteky bez sebe. Ale hlavně je mi z toho trapně. Podívám se dolů na svůj žalostný tělo, který se pořád úporně snaží nakopnout pár orgánů, a povzdechnu si.

„Proč se nemůžeš hojit stejně rychle jako Goom? Proč?“

Ale Bernardo má zase potíže, protože... „Goom hladoví!“

Béčko vyplašeně vrtne tryskama a obrátí se ke mně, týpkovi, kterej mu svým rychlým vedením už jednou zachránil holej zadek. „Co mám dělat teď?“ zeptá se.

Pokrčím ramenama a pomyslím si, *Páni, já už zase můžu krčit ramenama!*

Potom ale řeknu: „Jak to mám @&^#\\$ vědět? Projed si svoje apky, najdi něco, co střílí, a zamiř s tím té obludě na hlavohrud!“

„Hlavo co?“

Když pomineme definici hlavohrudí, vůbec to není tak snadný, jak se může zdát. Bernieho pravá paže je mimo provoz a levačku má asi akorát na podpírání brady. Mává s ní

nemotorně kolem sebe jako ta stará paní dneska ráno, když nemohla přijít na to, kam má na automatické pokladně strkat svoje penízky.

Do díry na mince, ty blbko! DO DÍRY NA MINCE!

Měls ji odpálit.

Místo té pokladny.

Každopádně chytře navrhnu smělou změnu taktiky. „Ty jeho trapácký křídýlka na stopéro nefungujou. Leť pryč z dosahu!“

Přikývne a pořádně to oroštjuje. Trysky zakolísají, jako by v sacím potrubí zůstal uvízej kousek Gooma. Takže hned neodfrčí, ale stoupá, zatímco se po něm příšera natahuje tlapou. Je to těsný, ale Goom nakonec uloví jenom vzduch.

„Leť, lítej jako pták! Jak pták bouřlivák!“

Berniemu se viditelně uleví. Poznám to, protože se zase samolibě usmívá. Já se taky tlemím, ale asi jenom sekundu, protože ty křídla očividně nakonec nemá jenom k vábení samiček. Goom *umí* létat. A to docela rychle. V mžiku překoná potřebnou vzdálenost a čapne Bernarda za nohy. Rozhodne se neopakovat předchozí chybu, projednou nám všem nepřipomene, jak moc žije a hladoví, a šoupne si Bernarda do tlamy. Prostě jen tak, ještě ve vzduchu.

Je to trochu jako v dokumentech o přírodě, když si racek myslí, že uletí žralokovi, ale žralok prostě vyskočí a...

Už se chystám dát Berniemu další radu, ale zarazí mě takový... skřípání. Když rozdrtíš kvalitní bojovou zbroj, ozve se pořádný mačo křupnutí. Tenhle šmejd ani nezavrzá.

Škoda, že to samý nejde říct o Bernardovi. „Uáááá!“

To je samý *vrt* sem, *vrt* tam... a už má dovrtno.

Mimochodem, kdyby tohle byl komiks, jeho poslední výkřik by se objevil v tom, čemu říkáme BURST. Jestli nevíš, co přesně to je, tak je to taková ta vybuchující bublina.

Aspoň že ten velkej nemá potřebu říct: „Goom žvýká!“

Kruh života. No není to tak? To je další důvod, proč se ze zásady nevážu na domácí mazlíčky, vedlejší postavy nebo většinu všeho ostatního. Prostě nevíš, kdy umřou. Bernarda jsem vlastně skoro ani neznal a podívej se na mě, jak už se mi do očí hrnou...

Jéé! No tohle! Švýcarský hodinky a nikdo je nepoužívá!

Už mám tu zatracenou věc v prstech, když mě najednou při příležitosti, která dělá zloděje, vyruší žalostný kvílení. Zní to jako celá základka plná vyděšených, ječících děcek — protože, no jasně, přímo naproti na druhé straně ulice stojí hnědá cihlová základka plná děcek. Ti spratci jsou všichni nalepení u oken, žalostně kvílí a Goom si to šine rovnou k nim.

Žádný „Goom polyká!“ ani „Goom si otírá rty!“, ale jenom: „Goom hladoví!“

Povinná četba na Planetě X podle všeho není nic moc.

Děcka dál kvílej. Jejich odvážný učitelky se je snaží dostat pryč od oken. Jedna zatáhne roletu, jako by tím něčemu mohla pomoci.

Tak a dost. Už je mi šumák, jestli to dřív bejvalo štěňátko, protože teď je to hovado. Zvednu své šunky, setřepu ze sebe pár ještě teplejších párků a vycvaknu obě katany, který nosím na zádech.

Bohužel pro mě jsem si neuvědomil, že se mi jeden z mečů vhojil přímo do lopatky. Auvajs. Když si ho vyškubnu ze zad, úplně si tím rozhodím svoje *iaidó*. A taky

to celkem bolí. Je mi líto, drahá agónie, ale teď na tebe nemám čas. Nohy už mám nastartovaný, paže napřažený k útoku a běžím k nejbližšímu hrbolatému oranžovému kotníku.

Goom zvedne ruku a prohne se v zádech a vypadá to, že se chystá zbourat celou zeď jednou ranou. Kdybych byl o hodně vyšší, mohl bych mu přefíknout hamstring. Takhle ale dosáhnu jenom na kotník, takže mu ho opižlám dost na to, aby se svalil na záda.

Je to pěkná šlupka. Zem se zatřese. Asfalt popraská. Doprava je zablokována z obou stran. Dva taxíky, minidávka a honda zakřúpou. Rozletí se hydrant a vytryskne z něho patnáctimetrovej gejzír. Jinými slovy...

Vidíš? Tak tohle je burst.

Goom leží na zádech a vypadá jako tatulda, co si hrál s miminem na zemi v obýváku a zrovna se diví, kam se to jeho zlatíčko odbatolilo. Pak se tahle velikánská pomerančově oranžová hlava skoro mechanicky (ne jako mechanickéj pomeranč, protože to by byl odkaz na *Mechanickéj pomeranč*) otočí na mě.

Jen co na mě nevráživě zamžourá zelenkavejma očkama, kotník už má zahojenej. Sakra.

„Goom tě zničí!“

Udělám na něj dlouhej nos. „Deadpool uskočí!“ Jeho ruka jde po mně. Navzdory mejm úchvatnejm reflexům je moc rychlej na to, aby mi vyšel plán A — kterej zahrnoval úskok, jak jsem říkal. Přejdu k plánu B a useknu mu špičku prstu.

„Goom cítí bolest!“

„To na Planetě X nemáte citoslovce bolesti? Nebo umíte jenom úsečný věty ve třetí osobě? ‚Goom cítí bolest?‘ ‚Goom lituje?‘ ‚Goom se propadá hanbou?‘“

Než stihne ucuknout, připravím ho o další článek.

„Jau!“

„No vidíš, že to jde! Tak se mi to líbí.“

Nakonec se ukáže, že když chceš něco plácnout, nepotřebuješ k tomu všechny prsty. Goom se rozhodne nevyužít pauzu na cumláni bebí a místo toho mě odpálkuje backhandem. Letím. Bohužel ne ke světlejm zítřkům, ale spíš na druhou stranu ulice a do obkládanýho soklu školy. Kolem mě se rozsype žula, malta a něco, co vypadá jako časová schránka z roku 1954. Sraženej k zemi, ale neporaženej vyskočím a zuřivě vychrlím salvu bojovejch hlášek:

„Yippee-ki-yay, z****! Je tvůj šťastnej den, šmejde? Došla mi žvejka! To mluvíš se mnou? Já tu nejsem zavřenej s váma, ale vy se mnou! Já jsem ten, kdo klepe! Z nenávisti na tebe vyplivnu svůj poslední dech!“

Goom se posadí, a jeho hlava se tak octne v úrovni třetího patra domu za ním. Prsty už má zase jako ze škatulky, chňapne po mně, ale já jsem tentokrát připravenej. Vyskočím na jeho ukazováček a rozběhnu se nahoru po paži.

Takže Goomovi dorůstají kousky. A co má bejt. Uvidíme, jestli mu doroste i celá hlava.

Pod kamennými faldíky na obličejích jeho krk málem není vidět, skoro jako vypravěč v *The Rocky Horror Picture Show*. Ale já ho vidím. Vyběhnu až na rameno a odrazím se s napřaženými katanama. Goom půjde k zemi!

Když doplachtím k cíli, svět se mi rozmaže před očima. Normálně mě lidi často nedocení, a tak se v to obecně snažím moc nedoufat, ale tentokrát to slyším, čím dál hlasitěji. Nadšený rykot davu. Celý publikum z druhého stupně tleská a skanduje. A tleskají *mně*, malému *Wadovi*, klukovi, ze kterého si všichni utahovali, protože teď ukázkově zakončí hru. Mám balón, do konce zbývají sekundy a mířím vzhůru ke koši. Ten tam půjde, to ti povídám! Sophie McPhersonová, holka, kterou miluju, se chvěje nadšením a ječí moje jméno. „Wade! Wade!“

„Sleduj mě, Sophie! Sleduj mě!“

Říkal jsem už, že občas halucinuju, když se to zrovna vůbec nehodí? Nikdy nepoznám, kdy přesně to mám říct. Je to podobný, jako když nevíš, na kolikátém rande prozradit, že chceš děti nebo že máš lepru. Uf, tak teď mi spadl kámen ze srdce, že už je to venku. Myslím, že si na to zvykneš. Celkem. Čím to je? Podle všeho tím, že pokaždý, když mi moje zrychlená regenerace vyléčí úraz hlavy, nějak to naruší kontinuitu mého vědomí. Nebo si možná ten experiment, co mi dal moji schopnost, nějak nesedl s mojí rakovinou a znásobil předchozí psychický problémy.

Možná za to můžou emocionální spouštěče.

Jasně, pamatuješ, jak tě dřív fotr mlátil?

Co? No napadlo by tě, že bitka s obřím monstrem, co chce sežrat hromadu děcek, přivolá představu basketbalového zápasu? To určitě. Ale to je jedno.

Rád bych řekl, že halucinace poznám spolehlivě, protože nakonec vždycky vyblednou, ale — moment pravdy — nebledne tak nějak všechno? Každopádně v jedny chvíli mi všichni tleskaj — a hned nato se moje osobní pubertální fatamorgána rozplyne. Žádná vítězná smeč, žádná Sophie.

Místo toho poslední zatleskání patří Goomovi, kterej mě připlácne mezi dlaněma. Svíjím se, vrčím, cukám, ale je mi to platný jak mrtvýmu zimník. Pak se mnou hodně hodně hodně silně švihne o zem.

Proletím pancéřovanou střechou zaparkovanýho humvee. Proletím čalouněnýma sedačkama. Nejspíš si říkáš, že bych se měl zastavit o podvozek, ale kdepak, tím proletím taky — až úplně dolů na asfalt, kde se uložím do úplně čerstvýho výmolu ve tvaru Deadpoola.

Je to skoro jak v kresleným seriálu s Bugsem Bunnym, jenom je tady navíc krev.

To všechno, co se mi tak dlouho hojilo, je zase rozlámaný na maděru. Plus pár dalších věcí. Příšerák si očividně pořád živě pamatuje ty odsekaný prsty. Už se mě nepokouší chytat, ale místo toho zahodí teréňák a vyskočí, aby mě mohl zadusat těma svejma loděma. Doslova loděma, nepřeháním.

Hele, přežil jsem spoustu věcí — výstřely, šípy v hlavě, zarůstající nehty na noze. Ale sám teď po pravdě nevím, jestli se zvládnou zmátořit z poctivýho rozmáznutí na placku. A jak už jsem říkal, ono to vždycky hodně bolí.

Jak si tak ležím v čím dál smradlavějším stínu Goomových vanilek, netrápím se nesmrtností chrousta ani Deadpoola, ale tím, co kvůli tomuhle zmeškám v telce.

Běží už nová řada Agentů S.H.I.E.L.D.u?

S.H.I.E.L.D.u?